

vil måles på, nemlig om man når at få lavet en sådan plan, og om man opfylder planen?

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Det er sådan, at vi jo ikke skal måles på, hvad man vælger at gøre i de enkelte institutioner. Nu er vi pludselig tilbage til, at det skal være centralt fastsat. Altså, det vil være sådan, at institutionerne jo også selv får et ansvar for, hvilket ry institutionen har, og hvor spændende det er at være ansat, det får man i givet fald medansvar for. Det er jo ikke sådan, at staten skal diktere, hvilke regler der skal gælde i den enkelte institution, når vi taler om mål og målopfyldelse.

Kl. 15:10

Nej, det vi kan sikre, er: Er der uddannelseskapacitet? Hvad er det, man kan se der skal til på delområder for overhovedet at rekruttere ansatte med den viden, der skal til i almindelighed for at løse nogle forud givne udfordringer? Alt det indgår jo i den planlægning, der er. Hvad enten man taler om den kommunale sektor eller den statslige sektor, er det jo sådan, man håndterer det. Men det har jo ikke noget at gøre med de 200.000 ansatte, for man kommer jo ikke til at mangle 200.000 ansatte.

Jeg vil sige til fru Line Barfod, at det er sådan, at der altid er nogle, der har forladt den offentlige sektor på grund af alder – altid, det er slet ikke nyt. Her er bare tale om, at det drejer sig om flere; vi skal vel ud at hente i størrelsesordenen 10.000-20.000 flere medarbejdere om året. Så udfordringen er nok at spørge: Hvordan håndterer vi det? En del af de pladser kunne erstattes ved at anvende det, der hedder »kolde hænder«, altså ved at man bruger ny teknik, så vi over tid flytter medarbejderstaben til de områder, der er borgernære, og hvor man har brug for den.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Det er jo en engageret debat, og indimellem kan det være svært for både ministre og folketingsmedlemmer at holde den taletid, man har, på 1 minut. Derfor vil jeg være meget liberal resten af debatten, så man i stedet for 1 minut nu fremover får 60 sekunder.

Den næste korte bemærkning i debatten er så fra hr. Ole Stavad, værsgo.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg er altid lidt imponeret over det engagement, som finansministeren udstråler, og jeg synes

faktisk også, at finansministeren i sin replik sagde en række ting, jeg kan erklære mig ganske enig i. Men jeg synes, at finansministeren brugte lidt rigelig tid på at tillægge oppositionen nogle synspunkter, den ikke har. Derfor vil jeg bare spørge finansministeren, om han virkelig vil påstå, at uldlicitering, altså konkurrenceudsættelse overhovedet ikke kræver hverken yderligere kontrol eller bureaukrati i forhold til, hvad det kræver, hvis man har en rent offentlig sektor.

Selv om vi kan sætte en række regler op og argumentere for og begrunde dem – og vi har alle sammen været med i større eller mindre udstrækning til at lave mange af dem – skal vi vel også se på summen af regler. Altså, når vi får oplysninger fra socialrådgivere om, at de har 1½ time tilbage af en dag til at møde borgerne i, har vi så ikke et problem, vi har behov for at se på? Det er det andet spørgsmål, jeg godt vil stille finansministeren.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jo, det har vi, hvis det er sådan, at der kun er 1½ time til egentlig at servicere, altså udføre den primære funktion. Men jeg ved ikke, hvad det er for papirarbejde, der laves. Der kan jo være noget, der er fornuftigt, og hvor det er velbegrundet, hvorfor man i givet fald laver papirarbejdet. Men det er klart, at det, der er unødvendigt, ikke skal gøres. Det gælder jo på alle områder.

Det her er jo ikke et forsvar for bureaukrati, det er lige så meget et opgør med bureaukrati. Man må spørge: Hvad er det rent faktisk, man beskæftiger sig med? Hvem skal egentlig bruge det? Hvad er formålet med det? Det er jo det, der kommer op i en kvalitetsdrøftelse, nemlig spørgsmålet: Hvorfor gør man det egentlig?

Det, der er omfattet af Toyotamodelen, måske mere kendt som lean eller omvendt, alt efter hvordan det efterhånden opfattes, er jo det med at se på, hvordan arbejdsgangene er. Det indebærer jo også, at man ser på bureaukratiet. Altså, hvem gør egentlig hvad? Er vi sikre på, at sygeplejersken laver sygeplejerskearbejde, er vi sikre på, at kirurgen laver kirurgarbejde, at portøren laver portørarbejde, og at HK'eren laver kontorarbejde? Det er jo det, processen går ud på at finde ud af.

Jeg vil jo gerne bekæmpe alt unødigt bureaukrati, så det skulle da glæde mig, om det er sådan, at jeg helt uberettiget kritiserer oppositionen, og at det, der er tale om, ikke bare er, at oppositionen er enige i skattestoppet, men sande-